

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A megosztott teher**

1. A megosztott teher

Tekercs-Ildikó

A lánc fémes csikordulása elfedte a halk levegővételt. Az őrszem lassan távolodó lépteinek koppanása végleg elenyészett a csarnok morajában, de a megfeszített izmokban maradt görcs nem enyhült. Alinda torka kiszáradt, tekintete a padló vashideg rácsára tapadt, miközben a pedálok könyörtelenül forgatták tovább az alsó tengelyt.

János-g534 közelebb nyúlt az elválasztó fémkorláthoz. Nem nézett a lányra – a kolónián a túl hosszú pillantások feljelentéssel értek fel –, mégis, a mozdulata megkérdőjelezhetetlen volt. Amikor a hajtósíj megpattant, a fiú tenyere szinte észrevétlenül érintette meg Alinda csuklóját a nyirkos acélváz felett. Nem pusztán segítség volt ez; a bőr melege átütött a szürke gőzön és a felhalmozott fáradtságon.

– Lassíts egy ütemet – suttogta János alig hallhatóan, miközben a saját lendkerekeit mélyebb, nehezebb dörgésre kényszerítette. – Az én számlálóm még bírja. Tekerd át hozzám a feszültséget.

Alinda megborzadt az érintéstől, mégis bent tartotta a levegőt. A nagymama hunyorgva, csendes bölcsességgel vigyázta a térségüket. A lány megértette: ebben a rideg, gépi világban nem a wattok mérése, hanem ez a lopott, életveszélyes odaadás tette őket emberré.